

Kapitel 1

HAREN OCH SKÖLDPADDAN

Det var mitt i sommaren. Jag kommer ihåg precis vilken dag det var, för det var sköldpaddans födelsedag, och den är alltid den 17 juli. Vilken varm dag det var! Alla vi som är sköldpaddans vänner satt i skuggan under det stora trädet. Vi väntade på att haren också skulle komma, så att kalaset kunde börja. "Det måste vara minst 30° här i skuggan", sa igelkotten, "och i solen är det förstås ändå mer".

"Oj, oj", sa åsnan "det är mycket, mycket varmt!" "Minst 100° skulle jag tro, för mina öron är alldeles våta av svett." Alla vi andra skrattade, men bara lite snällt, för åsnan är ju vår vän. Ni förstår, åsnan har bara hunnit lära sig fyra tal. Han kan ett, två, tre och så hundra. Det tal han tycker bäst om är hundra, så det säger han alltid. Sköldpaddan har en termometer på sitt hus, men ingen orkade gå och titta på den. Så varmt var det! Haren, som nyss hade kommit, knuffade på ugglan, som nästan hade somnat. "Du som har så bra syn kan nog se ända härifrån vad termometern visar". Ugglan kisade lite med ögonen och sa: "Precis hälften så varmt som åsnan trodde". "Då tycker jag, att vi badar, innan vi äter tårta", brummade björnen, som var väldigt varm i sin tjocka päls.

Det var härligt i vattnet, och björnen fångade en stor fisk. Det var bara haren, som inte vågade hoppa i. "Jag är så förkyld", sa han och försökte låta sjuk. Men han såg alldeles frisk ut!

"Skynda er! Tårtorna smälter!" ropade sköldpaddan, och vi sprang allihop tillbaka till huset. För att alla skulle få lika stora bitar, skar sköldpaddan själv upp tårtan. Fåglar tycker mycket bättre om sädeskorn än om tårta. Därför fick ugglan hjälpa småfåglarna att räkna ut hur många korn de fick var. Igelkottens ungar var för små för att äta tårta, men hallonsaft tyckte de om. Vi var alla törstiga, så saften tog slut nästan innan vi hann börja på tårtan.

"Jag kommer med mer saft", sa sköldpaddan "jag ska bara hämta vatten i brunnen."

"Då får vi väl vänta tills i morgon, så korta ben som du har!" Det var haren, som sa så. Han var fortfarande sur för att vi hade skojar med honom, när han inte vågade bada.

Men då blev sköldpaddan arg! "Jag kan i alla fall springa runt sjön fortare än du," ropade han så högt, så vi nästan ramlade av stolarna.

Först blev det alldeles tyst, men så började björnen skratta, och snart skrattade vi allihop, till och med sköldpaddan. Han har ju verkligen korta ben, och harens ben är väldigt långa.

Men sköldpaddan var envis, och så bestämde vi, att haren och sköldpaddan skulle springa ikapp runt sjön. För att haren och sköldpaddan skulle veta hur långt de hade kvar till målet, travade åsnan runt och satte upp skyltar. Ugglan följde med och hängde upp klockor, så att de kunde räkna ut hur länge, de hade sprungit.

Kapitel 1

Björnen hämtade två stora grytlock, och haren och sköldpaddan ställde sig på startlinjen. BONG! och så var de iväg! Haren försvann med långa skutt, men oj, så sakta det gick för sköldpaddan. "Heja, heja!" ropade vi allt vad vi orkade.

När haren sprungit några minuter, stannade han, vände sig om och tittade efter sköldpaddan. "Ingen sköldpadda. Det var väl det jag visste! Jag kan gott stanna en stund och äta av de goda maskrosbladen". Haren åt och skuttade sedan iväg lite sakta, för han visste ju att sköldpaddan var långt efter.

För sköldpaddan gick det trögt. Han var varm och redan ganska trött. Som tur var fläktade fåglarna honom med sina vingar.

"Vilken fin sallad!" ropade haren. "Och där är ju målet. Här stannar jag och äter. Jag har ju gott om tid". Salladen var precis den sorten som haren tyckte allra bäst om, och han åt och åt och åt. "Man blir lite sömnig, när man har ätit", mumlade han för sig själv. "Jag tror jag lägger mig här i skuggan och vilar lite. Jag hör ju när sköldpaddan kommer. och det är ju bara några skutt till målet". Haren somnade och började genast snarka. På långt håll hörde sköldpaddan snarkningarna och smög sig tyst förbi haren. När sköldpaddan var nästan i mål, började alla som stod vid målet att hurra. Då vaknade haren och tog ett par jätteskutt. Men det var för sent! Sköldpaddan var redan i mål. Ugglan, som kan många ovanliga ord, ropade: "*Trägen vinner*".

Kapitel 2

VARGEN OCH KILLINGARNA

”Håll dig nära mig”, sa mamma, när vi gav oss iväg. Det säger hon minst tio gånger om dan. Hon är rädd att vargen ska komma och äta upp mig. Ingen av oss killingar hade sett någon varg, så vi trodde, att det bara var sådant som mammor säger. Jag heter Hanna. Min bästa vän heter Sara. Hon är inte rädd för någonting, varken för bocken eller åskan!

Vi leker hela dagen. Springer vi för långt bort, kommer hundarna och skäller på oss. De är snälla, men lyder vi inte och springer tillbaka, så morrar de. Eftersom vi leker så mycket, så hinner vi inte äta så mycket gräs och löv. Men det gör inget. Vi får ju mjölk av våra mammor. Igår blev till och med Sara rädd! Hon och jag hade hittat en stor bra sten. Den var precis lagom hög. Vi hoppade och hoppade och såg inte att de andra gick hem. När jag upptäckte att de redan var långt borta, kändes det lite kusligt, men Sara bara skrattade och hoppade upp på stenen en gång till. Däruppe vände hon sig om och fick syn på något. ”Hanna, Hanna spring!” skrek hon. ”Vargen kommer!” Jag vände mig om, och där kom han smygande. Så stor och hemsk han var!

Vi sprang uppför berget så fort, så att jag nästan glömde att andas, och hjärtat bultade, så jag trodde att det skulle brista. Vargen kunde springa fort. När vi kom upp på berget, var han nästan ifatt oss. Då tog vägen slut! Framför oss var det ett högt stup, och bakom oss fanns vargen!

Vargen visade sina långa vassa tänder och skulle just sluka oss. Vilken tur att Sara var med! ”Stopp, stopp varg! Så hungrig är du väl inte. Vi kan en rolig dans. Den kan vi dansa för dig. Då blir vi varma och mycket godare att äta”.

Vargen stannade och mumlade lite tyst för sig själv: ”Dans är roligt att titta på, och jag har ju alltid tyckt bäst om varm mat.” Han satte sig på en sten och morrade åt oss. ”Sätt igång med den där dansen, men så fort ni slutar äter jag upp er.”

Då kom Sara på en bra idé till. ”Vi måste ha musik. Du som har så vacker röst kan väl sjunga, så dansar vi.” Vargen sjöng och vi dansade och dansade. Så fint och så länge har nog aldrig någon dansat!

Vargen sjöng så högt att det hördes ända ner till byn, där vår herde hade börjat mjölka. Herden ropade på hundarna, och de sprang allt vad de kunde, för att hinna upp till oss, innan vargen hann äta upp oss. Hundarna är mycket arga på vargar. De skällde vilt. Vargen är stor och stark, men när han såg alla hundarna komma rusande med gapen öppna, blev han rädd. Han glömde Sara och mig och satte iväg som en blix.

Herden blev så glad, när han hittade oss, att han bar oss ända ner till byn. Det var nog tur, för vi var så rädda och trötta, att våra ben darrade. När vi berättat om den hemska vargen, sa min mamma: ”Tänk, att Sara kunde lura vargen!” Bocken berättade om många killingar, som blivit uppätta. Det gjorde han, för att vi killingar skulle förstå, att våra mammor hade rätt när de förmanade oss. Så här slutade bocken: ”Killingar, lär er nu av Sara! Ge aldrig upp! *Så länge det finns liv, finns det hopp.*”

Kapitel 3

STADSMUSEN OCH LANTMUSEN

”Mamma, så mjukt och skönt det är här i det torra gräset”, sa den lilla musungen Tim.

”Kryper du nära de andra ungarna blir det varmt och gott också. Men Tim, nu måste du sova! Klockan är tio, och dina syskon har sovit sen åtta”. Musmamman kraftrade lite mera gräs på sin yngsta unge, så att han inte skulle frysa. Det var två grader kallt ute och vinden tjöt. Det var inte så varmt inne heller, bara 15° varmt. Musmamman och muspappan hade stora tröjor på sig, där de satt och knäckte nötter som ungarna skulle få till frukost.

Det var Tim som vaknade först nästa morgon. Han kikade ut genom fönstret. Där kom brevbäraren. ”Mamma, pappa, brevbäraren kommer!” Det var ett brev från släkten i stan. I brevet stod att Tims kusin, som heter Pip, skulle komma och hälsa på. ”Hurra så roligt!” Tim och mamma mötte Pip vid bussen nästa förmiddag. Vilka fina kläder Pip hade. När de gick hem från bussen sa Pip: ”Har ni inga trottoarer här på landet? Se så fula mina stövlar blir.” ”Trottoarer, vad är det?” frågade Tim. Pip berättade att gatorna i stan var svarta, släta och alldeles rena, och att det på bägge sidorna fanns liksom en extra liten gata som bilar och cyklar inte fick köra på. Det var trottoarer! ”Mycket finare än här”, slutade han. ”Han är rätt mallig”, tänkte Tim men sa inget, för man ska ju vara artig mot sina gäster.

”Oj då! Klockan är sex och vi kommer för sent till middan!” ropade Tim. Pip och han hade lekt hela eftermiddagen och haft jätteroligt. De sprang så fort de kunde, men de hade en halv kilometer hem till boet, så de var inte hemma förrän kvart över sex. När de kom hem satt alla redan vid bordet. Mamma hade lagat en så god middag. De fick potatis och morötter från bondens åker och torra brödkanter, som Tims storebror hade hittat vid soptunnan. Alla åt utom Pip. ”Sådan mat äter vi inte i stan”. Sedan berättade han om alla godsaker som fanns i huset, där han bodde.

När de skulle sova, var han inte nöjd med sängen heller. ”I stan har vi var sin säng med täcke och kudde och inte en sådan här gammal låda med torrt gräs i.”

Nästa dag ville Pip åka hem. Tim tjatade på mamma för att få följa med. ”Det är så tråkigt här på landet. Jag vill bli en stadsmus som Pip.” ”Åk med du och pröva på,” sa mamma, ”men du kommer nog snart tillbaka”. Så roligt det var att åka buss. De satt längst bak i bussen uppe på ryggstödet. När de kom in i stan, berättade Pip om alla de fina husen de körde förbi. ”Alla husen har nummer!” ropade Tim. ”Men så konstigt ni räknar här i stan 2, 4, 6, 8! Det fattas ju nummer!” Pip skrattade och visade Tim husen på andra sidan gatan. ”Där har du numren som fattas 1, 3, 5, 7.”

Bussen stannade vid torget. Nu måste de korsa många gator för att komma till huset, där Pip bodde. Pip kilade ut mellan bilarna och Tim följde efter. ”Vänta Pip! Håll mig i handen! Bilarna kör på mig! Varför brummar de så högt? Jag får ont i huvudet! Luften luktar så illa!” Nej, Tim tyckte inte alls, att det var så fint i stan, som Pip hade sagt. Men det blev säkert mycket lugnare och bättre, när de kom hem till Pip.

Kapitel 3

Det blev det verkligen. De kom in i ett stort, stort rum med konstigt gräs på golvet. Pip sa, att gräset var en matta, som hade kommit ända från Kina. Mitt i rummet stod ett bord dukat med blommor och ljus och massor av mat. De hoppade upp på bordet, och Pip berättade vad det var som låg på faten. "Stek, korvar, sallad, kanelbullar, tårta och glass." Tim hade aldrig sett sådan mat, men han gjorde som Pip och började äta av glassen. "Den här gröten är för kall, men annars är den väldigt god", sa Tim med munnen full av glass.

Då öppnades dörren, och en massa människor som skrattade och pratade kom in. Tim blev så rädd så att en stor klump av den kalla glassen fastnade i halsen. Pip drog i honom, och de hann precis gömma sig under bordet, innan människorna kom fram och satte sig.

"Pip, jag är så rädd." "Det är inget farligt, de går snart igen." Det var roligt att titta på alla fötterna, så Tim glömde snart bort att vara rädd.

"Vov, vov, vov!" Det var en stor hund, som kom rusande. Den hade känt lukten av mössen. Vilken jakt det blev! Pip och Tim kilade livrädda hit och dit. De gömde sig under damernas kjolar och bakom skåpen, och hunden rusade efter. Människorna skrek och bordet välte. Aldrig hade Tim varit så rädd, inte ens på gatan bland alla bilarna!

"Hit, hit!" skrek Pip, som hade hittat det lilla hålet i väggen. Det var ingången till mössens bo. Nu var de räddade, men Tims ben darrade och hjärtat bultade, så han måste gå och lägga sig. Sängen var fin med kudde och täcke, precis som Pip hade sagt, men han var alldeles ensam i sängen. Ingen att ligga tätt intill och inget gräs att gömma sig i! "Varför åkte jag med till stan? Det är mycket lugnare hemma" mumlade Tim tyst för sig själv, innan han somnade. Nästa dag for Tim hem igen. "Tim, hur var det i stan?" Alla Tims syskon ville veta hur Tim haft det. "Gatorna är som golv, alla har egna sängar, och det finns massor med fin mat, men när man måste vara rädd hela tiden, smakar ingenting gott. Det är bättre här hos oss. Vi har bara lite mat, men man får äta den i lugn och ro." Då kramade mamma Tim och sa: "*Borta bra, men hemma bäst*".

Kapitel 4

STORKARNA OCH SVALAN

Det var en gång två storkar. Den ene hette Krax och den andre Flax. De bodde i ett land, där det alltid var varmt och skönt. Träden var gröna hela året och det snöade aldrig. Det var så varmt så att storkarna brukade bada i havet varje julafton. De frös inte alls, för i vattnet var det alltid 25° och i luften säkert 10° mer. Storkarna arbetade många timmar varje dag på sin åker men var ändå mycket fattiga. En dag då de höll på att gräva en brunn hittade de djupt nere i marken många små säckar. Säckarna var fulla med guldpengar!

”Hurra, vi är rika!” ropade Krax. ”Nu arbetar vi aldrig mer!” ropade Flax. ”Vi reser långt bort till andra länder!” ropade bägge på en och samma gång. Det hade de alltid drömt om.

De köpte sig en bil, lastade in säckarna med pengar och gav sig iväg.

”Titta på vägskylten! Grodland 1000 kilometer, står det. Dit åker vi, för grodor är det bästa jag vet.” Flax hoppade upp och ner i sätet, så ivrig var han. Krax stannade bilen och försökte räkna ut hur lång tid det kunde ta att köra 1000 kilometer.

”Det går inte Flax, det tar nog flera år.” ”Sätt fart bara! Gasen i botten så är vi där på 10 minuter”. Flax lät väldigt säker, så Krax startade och körde åt det håll pilen visade. Inte kom de fram på tio minuter inte, men det tog inte heller ett år, som Krax hade trott! Hur lång tid tog det att åka till Grodland? Ja, det får ni själva räkna ut.

Det var fint i Grodland. Grodorna var goda, och det fanns många blommor och solen sken.

”Här stannar vi”, sa Flax. ”Det gör vi”, sa Krax. De köpte var sitt hus. Husen var dyra, men Flax sa: ”Grodorna är gratis och solen skiner, så några kläder behöver man inte.

Guldpengarna räcker säkert, tills jag blir 100 år”.

”Brrr,” sa Krax en dag, ”det här landet är inte som vårt gamla land. Har du sett att löven har ramlat ner från träden? Jag fryser nästan varje dag.” ”Asch,” sa Flax, ”solen har nog bara gömt sig bakom ett moln. I morgon är det säkert varmt igen, så att vi kan gå och bada.”

Men där hade Flax fel! Nästa dag ramlade stora vita tussar ner från himlen och la sig på gatan som ett täcke.

”Har du sett att det regnar bomull?” frågade Flax. ”Konstig bomull”, sa Krax, ”den blir vatten, om man stoppar den i fickan, och den är kall.” Det hade börjat snöa, fast det begrep ju inte storkarna, som kom från ett land, där det aldrig blev vinter. Det blev kallare och kallare, och storkarna blev tvungna att köpa sig kläder. Flax, som var slösaktig, köpte sig en dyr päls. Han betalade med många guldpengar. Krax var förståndigare och köpte vanliga varma vinterkläder.

Kapitel 4

Nästan varje dag bjöd Flax sina vänner på stor fest. "Pengarna räcker nog," tänkte han. En efter en försvann hans guldpengar och en dag i mars var alla pengarna slut. Flax fick gå till Krax och låna lite pengar till mat, så fattig hade han blivit. "Vad ska du göra nu?" frågade Krax. "Vänta tills solen kommer tillbaka och det blir varmt," svarade Flax. "Då säljer jag min fina päls, och så blir jag rik igen."

En dag fick Flax se en svala, som satt på hans fönsterbräda.

"Krax. Det har kommit en svala! Nu kommer solen tillbaka. Nu blir det sommar. Nu säljer jag min päls." Flax rusade iväg med pälsen och sålde den. Han fick många guldpengar och blev så glad, så att han gjorde en jättefest samma kväll. Han bjöd så många, att alla pengarna han fått för pälsen tog slut.

"Det gör inget," sa Flax till Krax, som såg bekymrad ut. "Nu när det är sommar, behöver jag varken kläder eller pengar."

Nästa morgon hoppade Flax ur sängen. "Jag väcker Krax," tänkte han. Vi kan gå och plocka blommor nu när det är sommar, och kanske kan vi fånga några grodor också." Han sprang ut på gatan för att banka på Krax dörr.

Men hu, så kallt det var! Nu började det snöa igen! Vart tog sommaren vägen?

Krax öppnade sin dörr, tittade på Flax, som stod och frös utan kläder, och på snön som virvlade i luften. Han skakade på huvudet och sa: "Kom in Flax, det är inte sommar på länge än. *En svala gör ingen sommar.*"

Kapitel 5

VALPARNA SOM SKULLE HANDLA

”Du klarade det!” Valparna, som väntade på sin tur, hurrade och stampade i marken, när Master kom över stocken.

Master är en golden retriever, som bor med sina syskon och sin mamma i ett fint rött hus. Masters bästa vän är en dalmatiner som heter Jeppe. Jeppe bor i ett gult hus, som ligger granne med Masters hus. Jeppe och Master leker tillsammans hela dagarna. Valparna leker många roliga lekar tillsammans.

Ibland är lekarna så roliga, att valparna inte hör när mammorna ropar. Så var det den här dagen.

”Master, Master!” ropade mamma, som hade klättrat ner från stegen och höll på att torka bort målarfärg från tassarna. Master hörde ingenting! ”Jeppe, Jeppe!” ropade hans mamma. Master och Jeppe ville inte sluta leka och låtsades inte höra, så mammorna fick komma och hämta dem.

”Ni ska gå till affären och handla korv och kött, men slåss inte med några andra hundar.”

Master och Jeppe fick var sin portmonnä med pengar, som mammorna band fast runt deras halsar, och så skuttade de iväg genom skogen.

”Jeppe, en ekorre!” ropade Master, och bägge valparna skällde och hoppade vid stubben, där ekorren satt. Ekorren blev inte alls rädd. Han visste att valpar inte kan hoppa högt.

I affären fick de ta var sin nummerlapp Master fick nummer 27 och Jeppe 28. Expediten hade just ropat ”nummer tretton”, så de fick vänta mer än en kvart. När det blev deras tur, köpte Master en hel ring falukorv och Jeppe 2 kg kotletter.

Utanför affären träffade de en annan valp. Master började morra, men Jeppe knuffade på honom och sa: ”Morra inte. Det är en snäll hund, som inte vill slåss. Kom så skyndar vi oss hem!” Den nya valpen bar en stor påse i munnen och viftade på svansen. När Master och Jeppe sprang iväg, följde valpen efter.

Master tvärstannade så att Jeppe sprang rakt på honom. Den främmande valpen hade också bra fart och kolliderade med Jeppe och tappade sin påse. I påsen fanns det bullar. Massor med bullar! Valpen blev ledsen, men när Master och Jeppe hjälpte henne att plocka in bullarna i påsen, blev hon glad igen. De åt en bulle var. Deras nya vän berättade att hon hette Jinny.

”Varför stannade du?” frågade Jeppe. Master hade glömt varför han hade tvärstoppat!

Plötsligt kom han ihåg. Alla fåglarna! ”Har ni någonsin sett så många fåglar? Alla sitter precis stilla, precis som om de sover. Mitt på dan!” Jeppe och Jinny fick också syn på fåglarna, som satt kvar alldeles orörliga, fastän valparna skällde allt vad de orkade. ”Vi måste räkna dem, sa Master, ”så vi kan berätta, när vi kommer hem.”

Kapitel 5

De försökte räkna, men snart gav de upp, och Jeppe ropade: "Nej det går inte! De är för många, och så sitter de på fyra olika ställen. Då kan man ju inte räkna hur många de är tillsammans. Det kan nog inte ens en mamma!" De struntade i fåglarna och fortsatte.

"Hurra, där är floden. Då är vi nästan hemma." Master och Jeppe gick ut på stocken, som låg över floden. Jinny satte ner sin påse och väntade på stranden.

"Grrrrr! Ser du den där otäcka hunden?" morrade Master till Jeppe. "Ja, och där en till! Den har ett stort köttstycke. Precis likadant som mitt."

De tittade på sina spegelbilder, men det förstod de inte. "Ni får inte slåss med de där otäcka hundarna," ropade Jinny, som blivit rädd.

"Ser du att de visar tänderna? De morrar också. Det hör jag tydligt," viskade Master till Jeppe. "Vi räknar till tre, och så tar vi korven och köttstycket. Ett, två, tre." Master och Jeppe spärrade upp gapen och kastade sig framåt. "Korven, köttet!" skrek Jinny. "Ser ni inte?" Jo, nu såg de. De främmande hundarna var borta, men på flodens botten låg Masters korv och Jeppe kött.

"Så går det, när man slåss och vill ta andras saker", snyftade Jinny. "Det är precis som min mamma brukar säga. *Den som gapar över mycket mister ofta hela stycket.*"

